

Tham luận của Trần Mạnh Hào trong Đại hội Nhà văn Việt Nam lần thứ XIII,

soạn theo thể “mẫu viết tham luận” của nhà thơ Hữu Thỉnh, Chủ tịch Hội Nhà văn Việt Nam, nhà thơ Trần Đăng Khoa để giúp đỡ – cảm ơn!

“Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” (K.. Marx)

Kính thưa quý đồng nghiệp cộng bút,

Thưa quý vị quan khách và quý vị lãnh đạo,

Thối thối ng, con người sự món gì nhút? Sự ma quỷ? Không! Sự v? Không! Sự công an? Không! Sự cộng quy? Không! Sự chết? Không!

Theo chúng tôi, con người trên mặt đất này sự nhút sự thật! Vì vậy, người người Việt Nam từng nói: “Thuộc đồng dân tộc, sự thật một lòng”. Người Trung Hoa từng nói: “Trung ngôn ngôn ngữ”. Người Ba Tư khuyên: “Nếu nói ra sự thật, anh sự chết”. Người Ai Cập xưa có câu: “Khi sự thật bị quên quá lâu, một hôm nó thức dậy thành ngày tận thế”. Người người Tây Tạng từng nói: “Mày chết phép nói ra sự thật, nếu mày làm vua”. Thưa dân Úc: “Ai nhìn thẳng vào sự thật sự bị mù mắt”. Lịch sử nhân loại đã ghi nhận hàng triệu con người từng dám can nói lên sự thật mà bị mất mạng, bị tù t? hay bị qu?n thúc t? gia.

Đã có bao nhiêu lý thuyết chính trị thời buổi giải phóng con người, bao nhiêu cuộc lật đổ, cuộc cách mạng tuyên thệ giải phóng con người, giúp con người hoàn toàn tự do, sau khi đã giải hàng triệu triệu sinh mạng. Rút cuộc, con người hình như vẫn chưa được hoàn toàn giải phóng, chưa hoàn toàn được tự do, con người vẫn còn sợ hãi vì bất sợ đối trá thế này? Một sự đời sống, một sự dân tộc trên hành tinh vẫn còn bị nhốt trong nhà ngục có tên là đối trá. Cần phải làm một cuộc cách mạng của sự thật mới mong giải thoát cho nhân dân khỏi ngục tù kia.

Chìa khóa cuộc cùng giúp con người được giải phóng, được hoàn toàn tự do, chính là sự thật, một sự thật không còn bị giữ như loài mèo giữ cửa quý. Karl Marx đã tôn vinh sự thật lên tới cùng của nhân thức luận và phương pháp luận: “Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý”: không có sự thật đi kèm, một kết luận, một lý thuyết, một khám phá, một huyền bí, một cuộc cách mạng đều chỉ là ngôn lý, ngôn tự, là lừa bịp. Công tác thơ của Ba Lan Lech Kaczyński (1949-2010) người và bị tử nạn trong vụ rơi máy bay trên đường bay đến rừng Katyn tham dự lễ kỷ niệm 22.440 người con của dân tộc Ba Lan bị Hồng quân Liên Xô chôn sống hai mươi năm trước chiến tranh thế giới thứ hai; trong bài di văn viết sau mà ông không còn kịp đọc, có đoạn viết như sau: “Sự thật, kẻ của sự thật đau đớn nhất luôn luôn giải phóng cho con người. Sự thật gần kề. Sự thật mang lại sự công bằng. Sự thật cho con đường hòa bình.”

Lấy ý tưởng từ câu cách ngôn kinh điển của K. Marx và lời trần trụi thiêng liêng thơ ngất ngưởng lao của ngài Công tác thơ của Ba Lan trên, chúng tôi viết bản tham luận theo yêu cầu của Hội Nhà văn Việt Nam này.

Dostoyevsky, nhà văn vĩ đại nhất của chủ nghĩa hiên thực Nga và thế giới, từng tuyên ngôn rất hoa mỹ, rằng: “Cái đẹp sẽ cứu chuộc thế giới”. Chúng tôi thêm: “Sự thật sẽ cứu chuộc thế giới”. Sự thật sẽ cứu chuộc nhân văn học của chúng ta, cứu chuộc Tục tục ta, nếu chúng ta cần gan mật lớn cùng nhau: “Giới sự vật bằng tên của nó” theo cách ngôn của phương Tây.

Nếu Địch Cộng sản và nhà nước Việt Nam thật hợp tác với đời sống, với dân tộc Việt Nam mà HỘI NGHỊ DIỄN HỌNG CHỌNG GIỚI CỐ TÌM RA CON ĐƯỜNG cứu nguy dân tộc đang trên đà suy vong, thì công này của quý vị rất lớn. Ông cha chúng ta đã đánh thế giới Hán, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh... để bảo tồn đời sống. Tất cả các thế giới trên công việc cũng không hề gì mà bằng giới nói dối đang tàn phá Tục tục ta, gieo ngòi ta. Lần này, nếu nhân dân ta không vùng lên đáng tan BỐN GIỚI CỐ TÊN LÀ ĐỐI TRÁ, chắc chắn đời sống ta sẽ bị kẻ thù phương Bắc nuốt chửng, như mấy nghìn năm trước chúng đã nuốt chửng toàn bộ các dân tộc Bách Việt từng đóng nhai lâu dài phía nam sông Dương Tử.

Chúng tôi viết bài tham luận này cũng để nhắc nhở đồng nghiệp cùng hội thảo “Văn học nghệ thuật phản ánh hiện thực đời sống hôm nay” do Ban Tuyên giáo Trung ương và tạp chí Văn nghệ Đà Lạt trong hai ngày 12-13/7/2010 với hơn hai trăm văn nghệ sĩ và các nhà lý luận phê bình hàng đầu Việt Nam tham dự. Cùng hội thảo cũng kêu gọi văn nghệ sĩ trên mây trời giục, quay về với hiện thực đời sống, do GS.TS. Phùng Hữu Phú (Ủy viên Trung ương Đảng, phó trưởng ban chấp hành Trung ương Ban Tuyên giáo Trung ương, chủ tịch Hội đồng Lý luận Phê bình Trung ương), chủ trì. Theo Điều lệ định nghĩa Văn nghệ trang 803, từ “hiện thực” có nghĩa như sau: “Cái có thật, tồn tại trong thực tế” (Bách Khoa thư & Đào tạo-Trung tâm Ngôn ngữ và Văn hóa Việt Nam-NXB Văn hóa Thông tin xuất bản 1998). Như vậy, khái niệm “hiện thực” chính là sự thật đã và đang xảy ra trong thực tế trên đời sống ta. Cùng hội thảo cũng của Ban Tuyên giáo Trung ương và tạp chí Văn nghệ cũng có một góc nhìn khác: “Văn học nghệ thuật phản ánh sự thật của đời sống hôm nay”. Muốn phản ánh được sự thật của đời sống hôm nay, việc trước tiên của chúng ta là phải nhìn ra sự thật, gọi đúng tên sự vật, không phải sự thật tô hồng hay sự thật bôi đen, mà sự thật đúng như nó đang tồn tại khách quan quanh ta.

Lâu nay, vẫn nghe dân gian xì xào nhau nhắc nhau nhắc rằng: “Các thực thể thù địch (xin lỗi, tiên sự nó) nói cái gì hình như cũng đúng sự thật, Ban Tuyên giáo Trung ương (xin lỗi) nói cái gì hình như cũng sai sai...” thì quả là chớ a chớ c; bằng chứng là trong hoàn cảnh đời sống mà sự thật trên bình diện hôm nay, thì việc Ban Tuyên giáo Trung ương kêu gọi nhà văn chúng ta hãy mở mắt, tập nhìn giục nam kha vô tích sự quá dài để nhìn vào sự thật, nói lên sự thật đời sống, là việc làm quá đúng.

Tất nhiên, sự thật mà Ban Tuyên giáo Trung ương kêu gọi nhà văn nhìn nhận được nhìn bằng mắt thường, chứ không phải sự thật bất mĩ bất dẽ, hay sự thật được nhìn bằng mắt khác, nhìn bằng những kính râm, kính lặn, kính lờ, hay chiếc kính chiếu yêu, chiếu bóng... Thâm ý của Ban Tuyên giáo Trung ương hình như muốn chúng ta tìm lại phong trào “Nói thật, nói thật” thời kỳ Đổi mới năm 1986 -1987 do Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh phát động?

Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh, trong cuộc gặp mặt văn nghệ sĩ năm 1987, đã làm gương nói thật nói thật, khi ông viết và đọc rõ ràng cho văn học nghệ thuật là nhà nghệ sĩ phải có tư duy sáng tác; ông nói: “Coi trời như thế nào, coi trời nói đây trước hết là Đảng phải coi trời cho các đồng chí... Tôi cho rằng khi những dây ràng buộc được cắt đứt, sẽ làm cho văn học nghệ thuật như con chim tung cánh bay lên trời xanh...”.

Rõ ràng, qua lại Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh, Đảng đã thả nhả những trời văn nghệ sĩ và trí thức rất nhiều năm. Lần này, Ban Tuyên giáo Trung ương, thông qua cùng hội thảo cũng của nhà nước “Văn học nghệ thuật hướng vào sự thật của đời sống” đã khuyến khích khuyến khích hèn này là chúng tôi nói lên sự thật, toàn là những sự thật chính trị, sự thật mà chính quyền cũng tình nguyện

đi mà vì món lợi cá nhân, vì sự nghiệp bình thường lợi ích, chúng tôi chân lý: “Nói ra sự thật lúc này không có lợi”. Chị là vì cái lợi, vì miếng ăn mà chúng ta đành phải nói dối họ để ông đến để cha, họ để con đến để cháu hay sao? Vậy chúng tôi nhà nhân văn Việt Nam mới cho người dân chúng tôi công khai nói ra sự thật đây? Chúng tôi đành lấy lợi để y cá nhân K. Marx làm bùa hộ mệnh: “Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” để mặt nạ của chúng tôi cùng nói ra sự thật cá nhân của chúng ta, dù có bị làm phiền, thậm chí bị tù đày cũng mặc. Mặt khác nói dối, mặt dân tộc nói dối “lòng già thành chân”, là mặt khác, mặt dân tộc không có tự do, không có đức lập, không có dân chủ, không có chân lý và lợi ích... Khi mặt khác, mặt dân tộc phải núp vào sự dối trá để tồn tại, kể đó, dân tộc đó là mặt khác yếu, mặt dân tộc yếu đang trên đường suy vong. Chị có thể nói, kể tin, kể có liên sự, có đạo đức mà không sự thật, dù là sự thật đau đớn nhất, khi người phải nói mà thôi.

Độc giả tôi nhớ cái tâm lòng, chúng tôi xin kể ra Sự Thật Đời Sống qua mặt mình, cái mà nhân văn học của chúng ta lâu nay đang tránh, làm ngơ, mặt “quốc gia hàng vong”, “thực phụ” thay vì “hữu trách” thì hữu trách cánh “thực phụ” nhà văn thực để “tức trách”... Chúng tôi mong 700 từ báo của lợi ích, tức báo của Đảng và nhà nhân văn, hãy hãy kể ra những sự thật mà chúng tôi gọi tên trong bài tham luận này đúng hay sai. Còn nếu quý vị dùng công an hay nhà tù để đối thoại với chúng tôi thì quý vị đã mất nhiên thể a nhân chúng tôi nói đúng; chỉ vì đạo lý mà quý vị phải dùng hồ sách là làm phiền chúng tôi, để đưa chúng tôi thì quý vị đã không chính danh quân đội, dùng nhân chính trị bá đạo để ngạo và ngược đãi dân, khi người dân dám nói lên sự thật để hi vọng trên đời nhân văn đau đớn và cam chịu này le lói mặt nhân chính trị vô tình đạo, đưa vào sự thật, lợi ích tri và lợi ích. Trong hàng trăm sự thật nhân văn cá nhân đời sống, chúng tôi chỉ xin kể ra ba sự thật mà thôi.

SỰ THẬT MẶT

Chị bao giờ sự phận dân tộc ta, đời sống ta có nguy cơ tiêu vong như hôm nay: nhân văn đang bị giới ngoại bang xâm lấn bằng cuộc chiến tranh ngạo, chiến tranh âm hôn thâm hiểm và tàn bạo, tàn phá anh anh chú chú, bằng cách chiến đấu hai quân để chiến lợi lợi Hoàng Sa và Trường Sa, lấn chiếm để biến biên giới để liên và hội để, khi nhân văn bị vô cùng tồn tại ta rồi sự mặt hết, dân tộc ta không còn đường ra để đường, coi như tiêu. Ngoại bang dùng chiêu bài “ý thức hệ” và “16 chữ vàng” làm dây trói vô hình, trói buộc Đảng cộng sản quyên và nhà nhân văn Việt Nam phải nhân nhân văn xâm lấn cuộc đời để này để khác. Trên đời liên, ngoại bang dùng con bài khai thác bauxite, mua để thời hạn 100 năm của 18 tỉnh lý có trình độ, thực chất là công cuộc chiến đấu để di dân theo kiểu và để loang, theo kiểu “nô hóa trong lòng đất”. Đến nay, khi giới chiến Hoàng Sa rồi để tên quân huy cho quân để này, sinh viên thanh niên bị tình cảnh giới lợi bị nhà nhân văn Việt Nam bắt. Vậy, nhà nhân văn chúng ta hiện nay để về phía ngoại bang xâm lấn hay để về phía nhân dân ta? Cũng chị bao giờ như hôm nay, thiên nhiên và môi trường sống trên nhân văn ta bị phá hoại khi người phải: rừng bị triệt phá gần hết, sông ngòi để ruồng cá nhân kiểu nhân văn, lợi ích kinh

hoàng, khí trời i b... ô nhi... m... i m... c cu... i cùng, n... c m... n xâm h... i phá h... y các đ... ng b... ng. Chị c... n m... t tr... n m... a... n là Hà N... i, Sài Gòn bi... n thành sông do quy ho... ch xây đ... ng ph... n khoa h... c. H... t lúa, c... khoai, m... rau, tôm cá, th... t gia súc, gia c... m cũng đang b... các ch... t hóa h... c đ... c h... i ch... a trong th... c ăn, các ch... t tăng tr... ng, ch... t b... o qu... n đ... c h... i ám sát, khi... n sinh t... n c... a gi... ng nòi có c... bi... n đ... ng...

Đ... o đ... c xã h... i tha hóa t... i m... c cu... i cùng, con ng... i h... u nh... không còn bi... t t... i liêm s... và l... ph... i... M... t ông Ch... t... ch... t... nh Nguy... n Tr... ng Tô và r... t nhi... u quan ch... c cao c... p trong t... nh Hà Giang ch... i gái v... thành niên do ông hi... u tr... ng tr... ng trung h... c S... m Đ... c X... ng b... t các cháu n... sinh là h... c sinh trong tr... ng làm đ... m, nh... m c... ng n... p cho các quan đ... u t... nh. Nghe nói ông Nguy... n Tr... ng Tô, ông S... m Đ... c X... ng t... ng là nh... ng ng... i nhi... u năm li... n đ... c b... ng khen vì thành tích h... c t... p và làm theo đ... o đ... c H... Chí Minh. M... t sinh viên Nguy... n Đ... c Nghĩa t... ng là đoàn viên thanh niên c... ng s... n... u tú, đã ra tay gi... t và c... p c... a chính ng... i yêu cũ c... a mình m... t cách man r... , không ph... i là cá bi... t trong m... t xã h... i con gi... t cha, v... gi... t ch... ng, anh em gi... t nhau đ... c đ... a tin đ... y tràn trên các trang báo l... ph... i. L... i s... ng vô đ... o đ... c, hành vi vô luân, con ng... i... ng x... v... i con ng... i man r... h... n dã thú đang là v... n... n qu... c gia, có th... đ... a m... t dân t... c v... n có văn hóa, văn hi... n b... n nghìn năm t... i ch... di... t vong... Không nhìn ra nh... ng nguy c... ch... t ng... i này, li... u 100 năm n... a T... qu... c Vi... t Nam chúng ta còn t... n t... i không? Dòng gi... ng con L... c cháu H... ng còn t... n t... i không?

N... n giáo đ... c Vi... t Nam hôm nay là m... t n... n giáo đ... c thi... u trung th... c, đúng nh... ý ki... n c... a ông Phó Th... t... ng Nguy... n Thi... n Nhân đã công nh... n. Đ... o đ... c trong giáo đ... c Vi... t Nam hôm nay đ... ng nghĩa v... i đ... i trá: thầy đ... i trá thầy, trò đ... i trá trò, qu... n lý giáo đ... c báo cáo láo c... t l... y thành tích, n... n mua bán b... ng, bán đ... thi, mua quan bán t... c đang là đ... i h... a c... a n... n giáo đ... c. H... u h... t sách giáo trình, sách giáo khoa... là sách đ... o văn. Cán b... có ch... c có quy... n đưa nhau làm th... c sĩ, ti... n sĩ... l... y b... ng th... t nh... ng h... c gi... . N... n dùng ti... n mua b... ng c... p, mua h... c hàm h... c v... đang đ... n ra công khai trong cái ch... tr... i giáo đ... c Vi... t Nam. Vi... c Hà N... i v... a qua đ... a ch... tiêu “xóa mù ti... n sĩ” cho cán b... công nhân viên nhà n... c đã nói lên h... c v... ti... n sĩ ch... ng còn giá tr... gì c... . Có l... trong vài năm t... i, sau vi... c B... Giáo đ... c ra ch... tiêu đào t... o thêm 23.000 ti... n sĩ, s... đ... n t... i chi... n đ... ch xóa mù ti... n sĩ trên ph... m vi toàn dân. Nhi... u ông cán b... c... p cao có h... c v... ti... n sĩ nh... ng ch... a có b... ng t... t nghi... p đ... i h... c, th... m chí có v... ch... a có b... ng t... t nghi... p c... p 2 v... n l... y đ... c h... c v... ti... n sĩ. Vi... c chính tr... hóa môn văn, môn l... ch s... , môn tri... t h... c, chính tr... hóa n... n giáo đ... c... đã t... o c... s... cho s... đ... i trá làm bá ch... đ... t n... c. Giáo đ... c nh... th... sao có th... đào t... o ra nh... ng công dân chân chính? Đây là đ... u hi... u suy vong l... n nh... t c... a dân t... c do n... n giáo đ... c thi... u tính nhân văn, thi... u tính chân th... t gây ra. Nh... ng qu... bom B52 tinh th... n là n... n giáo đ... c đi ch... ch h... ng chân thi... n m... đang r... i th... m lên tinh th... n dân t... c, thì ai là ng... i ph... i ch... u trách nhi... m tr... c l... ch s... đây?

Than ôi, sau nh... ng qu... bom tinh th... n có tên là giáo đ... c mà ch... đ... t... ném vào mình, ch... c... n ngo... i bang ném b... i thêm m... y qu... bom th... t vào hai đ... p th... y đ... n S... n La và Hòa Bình là đ... ng

bà ng Bức Bức và cả Hà Nội sẽ biến mất, dân tộc sẽ biến mất... Hai đúp thây điên khờ ng lờ trên nghe đâu lại nằm trên vệt nắng đỏ ng đỏ... mới hãi hùng làm sao? Đu ngu sông Hồng, đu ngu sông Mê Kông, Trung Quốc đã và đang xây hàng trăm đúp thây điên, khi hai con sông chính cả đúp nồ c khô cằn dần, không còn đúp ngu nồ c tồ i cho hai đúp ng bà ng chính nuôi sống dân tộc. Cách Móng Cái 60 km, thị Phòng Thành, Trung Quốc đang xây nhà máy điên hạt nhân rồ i lờ n; nồ u có sự cồ kiồ Chernobyl vào mùa gió bắc, Hà Nội và dân đúp ng bà ng Bức Bức có thể sẽ chết hệt vì nhiêm phóng xạ hạt nhân...

SỰ THẬT HAI

Chị bao giờ nhớ hôm nay, trên đúp nồ c ta, giải cồ i xâm có tên là tham nhũng lài hoành hành ngang nhiên, kinh hãi nhồ dồ chồ ch đúp thồ . Dân có tham nhũng không? Không! Thồ thì ai là giải cồ i xâm, là giải cồ tham nhũng? Thồ a, chính quyồ n! Chị kồ có chồ c có quyồ n mới tham nhũng đồ c mà thôi. Vồ tham nhũng mới nhồ nhồ mọt đòn hiồ m ác đánh mọt cú chí tồ vào đúp nồ c là tồ p đoàn Vinashin – mọt nồ m đúp thép cả chính phủ – đã cồ p đi cả nhân dân số tiồ n khờ ng lờ là 80.000 tồ đúp ng. Cồ thồ làm tròn dân số nồ c ta là 90 triồ u ngồ i (thồ c ra dân số Viồ t Nam mới chồ trên 85 triồ u dân), vồ chỉ mới ngồ i dân vồ a bồ tồ p đoàn quồ c doanh Vinashin cồ p đi gồ n 9.000.000 đ. Chín triồ u đúp ng vồ i ngồ i nông dân là mọt nguồ n vồ n lờ n: mọt gia đình nông dân có bồ n nhân khồ u chồ ng hồ n, đã vồ a bồ Vinashin cồ p đi nhồ tiồ n 36.000.000 đ. Đã có bao nhiêu tồ p đoàn Vinashin cồ p hệt tiồ n cả nhân dân trong quá khồ , trong hiồ n tồ i chồ a bồ phát hiồ n? Nhồ ng nồ m đúp thép cả chính phủ nhồ các tồ p đoàn kinh tồ : tồ p đoàn Than, tồ p đoàn Điên, tồ p đoàn Khoáng sồ n... đã và đang đúp chí tồ vào hồ u bao dân nghèo Viồ t Nam. Theo kiồ m toán nhà nồ c, năm 2008, các tồ p đoàn kinh tồ – nồ m đúp thép – đã làm thồ t thoát 10 tồ đô la. Năm 2009, số thồ t thoát (đúp tồ i cho lờ vồ n) cũng không nhồ hồ n số 10 tồ đô la năm trồ c. Các tồ p đoàn kinh tồ quồ c doanh, các công ty quồ c doanh đang là đúp i hồ a cho quồ c gia; chồ ng tồ thành phố n kinh tồ rồ ng cồ t cả mô hình xã hồ i chồ nghĩa này đã hoàn toàn thồ t bồ i. Vồ quồ c nồ n tham nhũng, bà Phồ m Chi Lan, chuyên viên kinh tồ cao cồ p cả chính phủ đã phồ i cay đúp ng thồ a nhồ n “bồ n nồ m đúp thép – chúng nó ăn hệt tiồ n cả dân rồ i” nhồ sau: “Mọt khi vồ n còn các ông lờ n chồ đồ o vồ n ngồ n hệt nguồ n lờ c cả đúp nồ c và thồ u tóm hệt quyồ n thiồ t kồ chính sách có lờ i cho mình, thì làm sao thồ ng nhồ đúp ng lờ c kinh tồ tăng tồ c đồ c” (Tuồ n Viồ t Nam 22/07/2010).

Tồ i sao nhà nồ c ta hiồ n nay vồ n có hai chính quyồ n cồ ng kồ nh, chồ ng chéo nhau, giồ m đúp p lên nhau: mọt chính quyồ n theo hồ Đúp ng và mọt chính quyồ n theo hồ nhà nồ c vồ i hàng vồ n ban thanh tra, hàng vồ n chỉ bồ bồ n năm sáu tồ t, vồ i hồ u hệt mồ y triồ u đúp ng viên gồ ng mồ u đúp u đã hồ c tồ p tồ t đúp đúp c Bác Hồ , mà giải cồ tham nhũng lài ngang nhiên hoành hành trồ ng trồ n tồ vì mô đúp n vĩ mô đúp n nhồ vồ y? Quan tham nhìn tồ xã trồ lên không thồ y lao đúp ng chân tay, không thồ y lao đúp ng trí óc, chồ sồ đúp ng mọt thồ lao đúp ng có tên là LAO Đúp NG LẦNH Đúp O mà ai ai cũng giàu có hồ n dân thồ ng hàng trăm, hàng nghìn, hàng vồ n, hàng triồ u, hàng tồ lờ n là sao? Chung quyồ lờ i, có phồ i là do thồ chồ sai, mô hình chính trồ sai: VỒ A ĐÁ BÓNG VỒ A THỒ I

CÒI, VẬI ĐI THI, CHẬM GIẬI VẬI PHÁT GIẬI VẬI ĐẬI C LÃNH GIẬI. NHÀ NẬI C – ĐẬI NG MẬI T MÌNH MẬI T CHẬ: VẬI A THAM NHỮNG VẬI A CHẬ NG THAM NHỮNG? Xin hậ: tay phậ tham những, liậ tay trái có dám cậ m dao chậ t đậ c tay phậ hay không?

Linh hậ n triậ t hậ c duy vậ t biậ n chậ ng Marxism nậ mậ câu kinh mà đậ ng viên cậ ng sậ n nào cũng phậ thuậ c lâu lâu: “Mậ i sậ vậ t đậ u đậ c cậ u thành bậ i các mậ t đậ i lậ p thậ ng nhậ t”. Chậ trậ nậ n chính trậ cậ a nậ c Cậ ng hòa Xã hậ i Chậ nghĩa Viậ t Nam không hậ nậ m trong quy luậ t vậ n đậ ng này cậ a Marx, vì nó triậ t tiêu đậ i lậ p chính trậ !

Nậ n chính trậ đậ c đậ ng, đậ c quyậ n cậ a nậ c ta hôm nay đang chậ ng lậ i biậ n chậ ng pháp Marxism. Trong phép biậ n chậ ng do Hegel sáng tậ o, Marx tiậ p thu, có ba nhậ p nhậ sau: xuậ t đậ , phậ n đậ và tậ ng đậ . Phậ n đậ hay đậ i lậ p chính là linh hậ n cậ a biậ n chậ ng pháp Marxism. Chậ i bậ đậ i lậ p, triậ t đậ cậ m phậ n đậ , cậ m đậ i lậ p chính trậ , nậ n chính trậ cậ a nậ c ta ngày nay đang chậ ng lậ i chính cái lý thuyậ t chậ nghĩa cậ ng sậ n mà nó thậ nguyậ n đi theo, thành ra mậ t nậ n chính trậ thoái bậ , rậ t giậ ng vậ i các nậ n chính trậ thậ n quyậ n thậ i Trung cậ bên châu Âu.

Hãy xem khậ u hiậ n rậ t duy tâm, hoàn toàn chậ ng lậ i thuyậ t Marxism cậ a Đậ ng cậ m quyậ n: “Đậ ng Cậ ng sậ n Viậ t Nam quang vinh MUÔN NĂM”. Marx tậ ng giậ i thích tậ i sao loài ngậ i thậ ng khậ : vì loài ngậ i còn phân chia giai cậ p. Mậ c đích cậ a Marx là làm cho nhân loậ i tậ n đậ n đậ i đậ ng, tậ c tậ n đậ n thiên đậ ng cậ ng sậ n. Muậ n đậ n thậ giậ i cậ ng sậ n, phậ i xóa bậ các giai cậ p: xóa bậ giai cậ p tậ sậ n, xóa bậ giai cậ p vô sậ n, xóa bậ nhà nậ c, xóa bậ công an, quân đậ i, tậ t nhiên phậ i xóa bậ cậ Đậ ng Cậ ng sậ n, vì Đậ ng Cậ ng sậ n là đậ ng cậ a giai cậ p vô sậ n. Mà khi xóa bậ giai cậ p, thì đậ ng cậ a giai cậ p cũng không còn. Hậ “Đậ ng Cậ ng sậ n Viậ t Nam MUÔN NĂM” cậ m bậ ng nhậ hậ : “Xã hậ i loài ngậ i có giai cậ p muôn năm”! Rậ ràng hậ nhậ vậ y là treo cậ chậ nghĩa Marx, là không chính danh, là tậ xóa bậ tính mậ c đích cậ a Đậ ng Cậ ng sậ n.

SẬ THẬ T THẬ BA:

NÓI MẬI T ĐÀNG, LÀM MẬI T NẬ O, HẬ LÀ DANH KHÔNG CHÍNH THẬ NGÔN KHÔNG THUẬ N

Đậ ng, Nhà nậ c Viậ t Nam nói thì rậ t hay, nhậ ng làm thậ ng ngậ c lậ i. Nhậ ng nguyên tậ c, nguyên lý, luậ t pháp, chính sách, đậ ng lậ i cậ a Đậ ng cậ m quyậ n và nhà nậ c Viậ t Nam hiậ n nay hậ u hậ t đậ u không chính danh.

Xin chào mừng

Trong Hiến pháp của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam người dân được hưởng tất cả các quyền: quyền sống, quyền làm người, quyền hoạt động chính trị, quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do lập hội, lập đảng phái, quyền bí mật tình, tự do tôn giáo, tự do cư trú, tự do đi lại, tự do đi th...

Chính sách hạn chế đã cấm tự do cư trú.

Quyền được bí mật tình của dân bị cấm chặt chẽ nhất ngay đến (do Thủ tướng Phan Văn Khải ký): cấm tự năm người trở lên tụ tập hay đi hàng dọc ngoài đường, ngoài phố. Anh bạn chúng tôi có 5 đứa con, cộng hai vợ chồng là 7 người, mỗi sáng Chủ nhật anh chị dẫn bảy con đi tập thể dục tại công viên cách nhà hơn cây số. Đoàn rợ rợ n tí hon của anh chị không thể đi thành một hàng, mà phải bí mật xếp lại thành hai tập, anh dẫn 3 đứa con, chị dẫn 2 đứa con gì vợ không quen biết nhau, đi vào hai lối đường khác nhau, sẽ đi chung số bộ công an bắt... Anh bạn này tâm sự: ra Quốc lộ số 1, qua một số đường phố các thành phố như, thấy trâu bò được ung dung đi thành bảy đàn hàng mấy chục con trên đường mà không bị công an bắt? Sao kiếp người ở Việt Nam lại thế này họ hạn chế người đi bộ: con bò còn được tự do tập tập, tự do nghênh ngang rợ rợ trên đường, được Đường và nhà nước đi xe tập thể họ hạn chế con người... là sao hạn chế ông trời con?

Tự do tôn giáo bị cái rợ tôn giáo quốc doanh cấm cản. Hàng trăm số sãi, chùa chiền vẫn theo một hướng phái Phật giáo riêng từ trước năm 1975 thế này miền Nam Việt Nam đã bị cấm hoạt động, bắt phải vào Phật giáo quốc doanh, nếu không chịu quốc doanh hóa Phật giáo sẽ bị bắt. Công giáo cũng phải thành Công giáo quốc doanh. Cao Đài, Hòa Hào, Tin Lành... cũng phải vào quốc doanh thì sao gọi là tự do tôn giáo? Người đời nói không có TÔN GIÁO TỰ NHÂN, chỉ có TÔN GIÁO QUỐC DOANH mà cứ xưng xưng toét toét: Việt Nam có tự do tôn giáo.

Điều 4 trong Hiến pháp cho phép chặt chẽ nhất mình Đường Cộng sản được cấm quyền lãnh đạo mãi mãi, đã cấm mọi công dân tự do hoạt động chính trị, trong khi quyền người dân được tự do hoạt động chính trị ghi rõ ràng trong Hiến pháp. Điều 4 của Hiến pháp là điều không chính danh.

Đường và Nhà nước có trên 700 tờ báo giấy báo viết báo hình. Xã hội tự xưng là “nhân dân làm chủ: của dân, do dân, vì dân”, “cán bộ là đầy tớ nhân dân”. Tại người thay, chính anh đứng trên

này đời sống quyên ra báo, tôi cảm ông cho ra báo là sao? Marx – sinh thời từng ca ngợi nhân tố do báo chí có ảnh hưởng. Marx lên án cay đắng nhà vua Pháp kiêu duyệt báo chí theo kiểu nhà nước Việt Nam hôm nay lừa dối công nhân báo chí nước nhà vào cái rổ lừa phỉnh, đánh số phần ba trăm blog và website cá nhân trên Internet như tôi khoe khoang của ông từng có phó Tổng cục An ninh Bộ Công an, trung tướng Vũ Hồng Triêu... Không có nhân tố do báo chí số, nhân xuất bản tố do tố số, không thể xuất hiện chủ nghĩa Marx. Nếu Karl Marx tái sinh xuất hiện giữa lòng Hà Nội hay Sài Gòn hôm nay, chắc chắn cha đẻ của chủ nghĩa cộng sản sẽ bực tức ông Vũ Hồng Triêu bắt ngay tội phạm.

Khi người dân không có quyên ra báo tố, lớp nhà xuất bản tố ... cũng có nghĩa người dân Việt Nam hiện nay không có quyên tố do ngôn luận.

Khi Hiến pháp đã cho công dân cái quyên thì người dân không phải đi xin. Hiến pháp bảo công dân có quyên sống, quyên làm người, vậy chỉ là khi sống là phải thờ, phải ăn, phải mặc, phải yêu vợ ... thì cần phải ăn thờ, phải ăn, phải ăn mặc, phải ăn yêu vợ ... là phải làm được xin phép công an à?

Hiến pháp của các nước dân chủ văn minh sinh ra để bảo vệ người dân, để bảo vệ nhân quyền, dân quyền và phải quyên tố do của dân, cần yếu để ràng buộc các quyên. Hiến pháp nước ta hiện nay sinh ra như để cho trời buộc người dân và tổ hàng nghìn kẻ hèn hạ thối nát con voi chui lọt cho các quyên tố do đánh tráo Hiến pháp, tung tội ác, làm người là Hiến pháp mà không bảo luật pháp ràng buộc là sao?

Quê hương nước ta hiện nay xứng là: Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, thế ra có đúng không? Thưa không! Vì nền kinh tế nước ta từ năm 1986 đến nay là nền kinh tế thị trường, tức nền kinh tế thị bản chủ nghĩa, một chủ nghĩa thị bản hoang dã. Vậy quê hương nước ta muốn sát với “sự thật của đời sống” như gợi ý của Ban Tuyên giáo, phải đặt là: “Cộng hòa Thị bản Chủ nghĩa Việt Nam” mới chính danh.

Chủ nghĩa xã hội nói cho cùng là một mô hình ảo, hoàn toàn không có thật. Hơn chúng tôi theo học tại Học viện Gorky bên Liên Xô năm 1988, thường nghe dân Liên Xô định nghĩa về chủ nghĩa xã hội theo mô hình Lenin-Stalin như sau: “Chủ nghĩa xã hội là con đường vòng vào nhút, đầy máu và nước mắt nhút, khiến nhân nhút đi lên tới bản chủ nghĩa”. Liên Xô, với mô hình xã hội chủ nghĩa trái lynch (hay trái tập trung) đã phải mất 74 năm đi vòng vào trong máu xương, ngục tù, trong đày đọa của nhút quên ở Gulag học ám, man rợ ... đến năm 1991 mới từ bỏ nền kinh tế thị do thị bản chủ nghĩa. Quê hương của nước ta như vậy là không chính danh.

Cái đuôi “Độc lập kinh tế xã hội chủ nghĩa” được gắn vào đất khái niệm kinh tế thị trường của nhà nước ta hiện nay là một cái đuôi giả, một cái đuôi nhả ra chực bẫy các pin sắp thối của Trung Quốc. Theo nghĩa từ điển: “độc lập kinh tế” có nghĩa là xác định phương hướng, mà điểm từ đã được xác định chắc chắn. Ví dụ ông A hỏi ông B qua điểm thương, rằng mai ta gặp nhau ở Hồ Con Rùa, tiếp khách ở đó ăn sáng, uống café, độc lập kinh tế Buôn Ma Thuột mà tôi Plây-ku nhé! “Xã hội chủ nghĩa” là khái niệm ở trên giấy, chắc có thật trên đời và sự không thể có thật vì nó dựa trên những nguyên lý ở ngoài, bịa đặt, phi khoa học.

Đã đặt nó đi vào chỗ không có thật, độc lập kinh tế dĩ nhiên không có thật mà đến thì than ôi, thà giấy đặt nó đi còn hơn! Nên khu vực “Vì Tổ quốc, vì chủ nghĩa xã hội” in trên đầu tờ Văn nghệ của Hội Nhà văn Việt Nam, nếu theo tiêu chí “hướng về sự thật” của Ban Tuyên giáo trung ương, phải đặt tên mới cho đúng với thực chất nội dung nghĩa của từ điển là: “Vì Tổ quốc, vì chủ nghĩa không có thật” mới đúng. Không có sự thật đi kèm, mới lý thuyết, mới mô hình xã hội, mới mới hễ đặt là sai trái, ở ngoài, hễ a hử, đúng như K. Marx đã nói.

Độc lập kinh tế Độc lập Cộng sản là đặt nó, độc lập kinh tế chủ nghĩa xã hội là Tổ quốc là không chính danh. Độc lập Cộng sản mới chỉ có 5 triệu đồng viên, còn nhân dân Việt Nam ngoài Độc lập chỉ mớ đa số từ hơn 80 triệu dân, có phù phép kiêu gì, Độc lập Cộng sản cũng không thể biến thành đặt nó của Việt Nam được. Độc lập kinh tế là phe phái, là một nhóm người. Một nhóm người sao có thể biến thành tất cả được, nên danh từ ĐỘC NG TA dùng để gọi Độc lập Cộng sản là không chính danh. Liên Xô đã bỏ ra 74 năm để tìm mà không thấy chủ nghĩa xã hội đâu, chủ tịch trung ương, thủ tướng nhà tù nhiều hơn trong nước. Lenin, Stalin, Mao... đã biến nhân dân các nước Nga, Tàu, Cuba, Bắc Triều Tiên, Việt Nam, Campuchia, hàng chục nước Đông Âu... thành hàng triệu con chuột bịch cho cuộc thí nghiệm máu cộng sản chủ nghĩa bẫy bả ở đó, bẫy cái từ áp đặt, bẫy thuyết đấu tranh giai cấp tàn bạo những đã thật bại hoàn toàn. Liên Xô, Trung Quốc, Việt Nam, Đông Âu giờ đã đi theo theo bước chân chủ nghĩa. Chủ nghĩa xã hội là một khái niệm ở, nên khu vực “Yêu nước là yêu chủ nghĩa xã hội” là rút buồm cái, gì người nói “Yêu nước là yêu cái không có thật” vậy...

Quốc hội nước CHXHCN VN được Độc lập Cộng sản và nhà nước phong cho là cơ quan lập pháp cao nhất của nhân dân Việt Nam là không chính danh. Vì thực tế, Quốc hội này chỉ là cơ quan ngoại vi của Đảng, do Đảng lãnh đạo; Quốc hội mà 98% dân biểu là đồng viên của một đảng duy nhất thì việc gọi Quốc hội này của dân là một trò hề, là không chính danh; Quốc hội này của Đảng, dân nào có quyền bính gì trong Quốc hội giờ hiện này?

Việc một nhóm người không ai khi nào, tự nhiên nhẩy phóc ra đầu trong xã hội ngót trăm năm nay, hung hãn cầm mác cầm lê cầm búa cầm liềm cầm cờ những nhóm người khác lập phe đảng là không chính danh, không logic, không công bằng, không có luật hay chỉ là luật rừng?

Đảng Cộng sản Việt Nam không do nhân dân Việt Nam bầu ra, nên sự tồn tại của Đảng tuy rằng có quy định là không chính danh. Đúng như Mao nói rằng chế độ chuyên chính vô sản của ông ta là do súng đẻ ra: “Súng đẻ ra chính quyền”, tức là SÚNG BẦU RA CHÍNH QUYỀN...

Mấy chục năm nay, người ta đã cố tình gọi nhầm SÚNG là DÂN: “súng bầu lên chính quyền thì tôi nói dân là dân bầu”... Cũng giống như (giống thôi, hi vọng đảng biến thành sự thật!) sau bài viết này, công an gọi tên Trần Mạnh Hào lên... đưa bạn; Hào ta vốn là một con cáy 64 tuổi bị tước bút, thấy súng há mồm sắp đi thoát vì mình, sợ hãi, nghĩ mình miệng hùm gan sứa, sợ đâu cái tôi miệng súng, đành phải ký vào giấy cung khai rằng: báo cáo các anh, em đã nói sai, đã nói dối, vì Đảng ta và nhà nước ta thật xịn và tôi nay thật thà hẳn đi, có biệt nói dối là gì đâu. Thấy báo An ninh hôm sau hí hửng: trình lý lẽ sạch bén và thực tế sáng ngời chính nghĩa của nhân dân, tên Hào đã không đi lý lẽ đi thoát, đã ăn năn hối lỗi vì dám vu cáo cho Đảng ta nói dối...

Vì cả Đảng Cộng sản Đông Dương ra đời năm 1930 theo thuyết Marxism là không chính danh.

Marx báo: chế nghĩa thực tiễn xuất hiện với đời công nghiệp. Marx là báo phải kinh tế châu Á không nằm trong chế nghĩa Marx. Marx phán: giai cấp vô sản là họ quố của giai cấp thực tiễn. Nghĩa là thực tiễn đẻ ra vô sản. Trung Hoa, Việt Nam và cả châu Á, thực tiễn rồi, rồi Đ, M, Latinh, Phi Châu... trong thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20 chưa hề có chế nghĩa thực tiễn. Năm 1930, Việt Nam chưa có ông thực tiễn, sao lại có đứa con tên là vô sản ra đời? Bạo lực giai cấp vô sản rồi đi thành lập ra đảng của giai cấp vô sản là Đảng Cộng sản Đông Dương là không chính danh, là trái với thuyết Marxism, là xây nhà trước, xây nền nhà sau.

Sau khi ra đời, Đảng Cộng sản Đông Dương nêu khẩu hiệu “Trí, Phú, Đ, Hào đào tạo lực lượng thực tiễn” là không chính danh. Diệt trí thức là diệt đi hai ông đời trí thức Marx-Engels à? Trí thức là linh hồn của xã hội, diệt trí thức cũng có nghĩa là diệt luôn xã hội loài người.

Năm 1958 – 1960 Báo Việt Nam (năm 1975 là cơ quan) tuyên bố tiến hành lên chế nghĩa xã hội với “mô hình và quố cà”, không thông qua con đường thực tiễn chế nghĩa theo sự xúi dối của Lenin là không chính danh. Theo Marx, linh hồn của xã hội chế nghĩa là đời công nghiệp; chế có nền nông nghiệp là cơ sở mà dám thí nghiệm cùi tiến lên xã hội chế nghĩa là tiến lên toàn dân cùng chế đối, hay tiến lên công xã kiêu diệt chế độ như Khmer Đỏ, tiến lên “đội ngũ vô t” kiêu Mao khiến mấy chục triệu người chế đối, dân chúng phải ăn thịt cả con mình như cuốn Mao Trách Đông ngàn năm công tội do Thông tin xã Việt Nam vừa phát hành đã kể.

Năm 1986, theo giọng Trung Quốc, Đảng Cộng sản Việt Nam thay vì chôn chôn nghĩa tử bôn (nhờ Marx-Engels dạy) đã quay ngược lại chôn chính họ c thuyết cộng sản, bôn cách xây dựng nền kinh tế từ do đa thành phần từ bôn chôn nghĩa, đưa nhân dân Việt Nam thoát khỏi chế độ đối. Theo Marx dạy: kinh tế nào, chính trị y: họ từ bỏ cộng sản kinh tế quy định thặng dư từ bỏ kiển trúc chính trị. Nay, kinh tế Việt Nam là từ bôn từ do mà chính trị vẫn giữ nền chính trị độc tài xã hội chủ nghĩa là sai quy luật, là không chính danh, là đầu chuốt đuôi voi, là ông nói gà bà nói thóc lép, là họ n Trồng Ba, da hàng thớt...

Marx-Engels từ bỏ công khai tuyên bố trong tác phẩm: “Chúng tôi không có ý định đoán định từ bỏ lại một cách giáo điều mà mong muốn dùng phương pháp phê phán thực tiễn cũ để tìm kiếm một thực tiễn mới... Việc kiên trì và tuyên bố một lần và mãi mãi những gì đáp cho các vấn đề của mai sau không phải là việc của chúng tôi...”. Rõ ràng, chính Marx và Engels đã coi họ c thuyết của mình chỉ là những gì thuyết, những phép thử, những phép thử nghiệm từ bỏ lai, tuy nhiên không giáo điều cho lý thuyết của mình là chân lý vĩnh hằng. Những ai đã, đang coi họ c thuyết Marx là chân lý bất biến là đang chôn Marx, là muốn dùng Marx giữ, Marx đem một mặt trí thức và nhân dân để quy định câu gì giữ quy định là không chính danh.

Theo định đề: “Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” của Marx, chúng ta thấy thực tế đã không chấp nhận cuộc thí nghiệm XÓA TỘI HỮU hại hùng nhứt trong lịch sử loài người của Marx-Engels-Lenin với tham vọng “XÓA TỘI HỮU, XÓA CÁ NHÂN, XÓA NHÀ NƯỚC, XÓA MÂU THUẬN, XÓA ĐẢNG CỘNG SẢN, XÓA CÁC GIAI CẤP VÀ ĐẢNG CỦA NÓ, XÓA CHÍNH BỊN CHỖNG PHÁP ĐỂ XÂY DỰNG MỘT XÃ HỘI CỘNG SẢN ÁO TỪNG PHI BỊN CHỖNG – NẾU KHÔNG CÓ CÁI DỊ TRÁ, KHÔNG CÓ CÁI ÁC ĐỘC VÀ CÁI XỔ XU XA, NẾU TUYỆT ĐỐI TỘI GIÁC, TUYỆT ĐỐI TỘI DO, TUYỆT ĐỐI GIÀU CÓ, TUYỆT ĐỐI KHÔNG CÓ NGOẠI TÌNH, KHÔNG CÒN HÔN NHÂN, KHÔNG CÒN GIA ĐÌNH KINH CỬ, KHÔNG CÒN NGÂN HÀNG, KHÔNG CÒN TIỀN TỆ...”. Đó là một xã hội bỏ a đời không có thất: vì không có cái ác thì cái thiện cũng bỏ triết tiêu, không có cái nguyền thì cái chân cũng bị biến mất, không có cái xấu thì cái đẹp cũng chôn bỏ còn...

Một trăm sáu mươi hai năm từ khi “Tuyên ngôn Đảng Cộng sản” của Marx-Engels ra đời đến nay, hàng trăm triệu sinh mạng đã bị giết, hàng triệu người bị tù đày, bị ngược đãi để “các vấn lãnh từ kính yêu” làm cuộc thí nghiệm đem máu của từ bỏ thớt giữ từ bỏ TỘI HỮU sang CÔNG HỮU, từ bỏ BỊN sang VÔ SỰ, từ bỏ CÁ NHÂN sang TẬP THỂ, XÓA QUỐC GIA chỉ còn QUỐC TẾ, XÓA HOÀN TOÀN THỰC GIỚI CŨ, NHÂN LOẠI CŨ chỉ còn MỘT THỰC GIỚI MỚI TINH, NHÂN LOẠI MỚI TINH KHÔNG CÒN TRUYỀN THỐNG, KHÔNG CÒN LỊCH SỬ, KHÔNG CÒN QUÁ KHỨ, KHÔNG CÒN TÔN GIÁO...

Chao ôi, khi một con người không còn quá khứ, một dân tộc không còn lịch sử, con người y,

dân tộc này sẽ biến thành tình tình, xã hội tình tình hay thành những cuộc biểu tình ca hát?... Rút cuộc, cuộc thí nghiệm công nghệ sản xuất kinh doanh trên phạm vi toàn thế giới đã hoàn toàn thất bại. Những nước công nghệ sản xuất như Nhật Bản, Triều Tiên, Cuba hiện nay cũng đang rơi rớt thí nghiệm mô hình kinh tế thị trường xã hội chủ nghĩa, tập thể hóa nông nghiệp biến đổi làm giàu và lòng nhân loại đã có từ trước khi Marx ra đời. Đây là sở thích không thể nào chấp nhận, dù cái gì cũng chấp nhận cùng sở thích hay nhà tù, hàng súng v.v...

Cảm ơn Marx, đã cho chúng tôi đọc bài “Sở thích là tiêu chuẩn của chân lý” để làm một bài tập làm văn về sở thích này. Cảm ơn ngài công tác trong những nước Ba Lan từ do Lech Kaczyński đã cho chúng tôi ý tưởng rất hay: chị có sở thích mới gì? phóng con ngựa, làm cho đọc bài tham luận. Chúng tôi cũng xin cảm ơn tiêu đề của cuộc hội thảo “Văn học nghệ thuật hàng ngày và sở thích đời sống” của Ban Tuyên giáo Trung ương đã gợi ý, khích lệ chúng tôi dám liều mạng nói lên những sở thích cay đắng nhất, khi gặp những cái đời sống chúng ta hiện nay, những sở thích chết người, ai ai cũng biết mà vì sợ tù tội nên không ai dám nói ra.

Viết đến đây, chúng tôi chợt nhớ đến truyện “Bà long bào của vua hoàng đế” của văn hào Andersen. Thế mà bé trong thiên truyện đã liều mạng xé toang bà long bào hoàng đế để công của vua hoàng đế kia bằng cách hét thét to: ông vua của tôi truồng! Tiếng kêu thét thanh của chân lý này có làm đám đông đang bị quyên rũ hôn mê, luôn miệng tụng hô vua hoàng đế mặc bà long bào đẹp nhất thế gian hay không? Những hình ảnh ngay sau khi gặp sự vật bằng tên của nó, thế mà bé do sở thích, do tập do thói quen đã biến mất. Do đó, mới còn biết bao nhiêu ông vua triết học của tôi truồng, vua chính trị của tôi truồng, vua cách mạng của tôi truồng, vua chủ nghĩa của tôi truồng... đang đi không ngừng ngoài xã hội, ngoài phạm vi, đã và đang được những đám đông giữ vững cuộc tín hòng trước mắt xúm vào và tu, ca ngợi các ngài khoác những bà long bào tuyệt vời của trần gian...

Sở thích gì nên để những ngày, sao bằng đám đông đi? Mọi hay sẽ cảm thấy cái đời có bù nhìn quây quần, mê hoặc con người trong bóng tối, trong đe dọa, trong hấp lực của cái cà rốt treo trước mắt con người... Sở thích chỉ có thể tồn tại công khai dưới ánh sáng mặt trời. Xã hội của những người kín vậy của con người trong lòng, trong sự hãi u u minh minh, luôn xua đuổi và cấm tù sở thích. Chỉ biết sở thích, những xã hội do băng đảng hội kín cấm quyên rũ như không bao giờ đi cùng đường với lợi ích và công lý.

Chúng tôi không dám làm thế mà bé trong thiên truyện kia của Andersen; làm với thiên sự của sở thích này, coi chừng khi năng biến mất là đời có thể xảy ra. Hỡi quá!

Chúng tôi xin kể ra ba vị nhà văn Việt Nam hình như cũng đang thi đóng vai trò của thi ng bé y, vai trò thiên sự của sự thật, của tự do.

Đây là vị của nhà văn Đỗ Chu bụi bụi, chua xót, khi ông nói về sự lãnh đạo của Đảng với nhà văn; sao nhà văn gì ng chú cún con ve vẩy đuôi theo ông ch trong sân nhà th : “Tôi yêu Đảng như yêu v . V còn sự ng thì t nghe v . V ch t thì t l p bàn th kh n vái cho đ n ch t. Đảng cũng là v của t . Đảng b n thì t mua xà phòng cho Đảng t m. Mua n c hoa cho Đảng th m. Đảng nói thì không đ c cãi. Đảng b o ăn là ăn. Đảng b o u ng là u ng. Đảng b o n m là n m. Đảng b o lên gì ng là lên g ng. Đảng b o ra đ ng là ra đ ng...” (Trích bài “Nhà văn Đỗ Chu yêu Đảng như yêu v ” của Nguyễn Trần T o ngày 13/7/2010). Về vi c này, m i th y Nguyễn Vĩ x a thánh th t, khi ông vi t: “nhà văn An Nam kh n nh chó!”.

Đây là m y câu th của nhà văn, nhà th Nguyễn Đình Chính (con trai của nhà văn Nguyễn Đình Thi, ng i r t nhi u năm tr c và sau 1975 t ng làm T ng Th ký – ngày nay g i là Ch t ch – Hội Nhà văn Việt Nam): “M y th ng b n văn ngh ch i đ ng hát hay / C h ng r n h mang tr n tu t li m m i trong các H I ĐOÀN / hót hít chính tr nh chó hót hóng c t...” (Trích trong bài th “Đêm Sài Gòn” in trong t p th Ch c ch c của Nguyễn Đình Chính, do Tân Hình th c Publishing Club n hành trên m ng 2010).

Đây là nhà văn đ i tá công an Mai Vũ, tr c đ i h i Nhà văn Việt Nam l n th XIII, đã lên ti ng đòi t do sáng tác, m c dù t năm 1987, T ng Bí th Nguyễn Văn Linh đã c i trối cho các nhà văn:

“Đây là v n đ nh y c m mà không ph i ai cũng có dũng khí dám nói th t. Nh m thi t l p m t tr t t xã h i t duy đ ng chi u, chúng ta đã chính tr hóa m i đ i sự ng xã h i. Đi u đó th t tại h i, nó làm khô héo tinh th n dân t c. Chính tr hóa khoa h c đã đ n đ n ph nh n chân lý khách quan, làm méo mó khoa h c. Trong l ch s Xô Vi t tr c kia, đã có th i ng i làm v n n L xenkô – Mitsurin đ c tôn vinh nh nh ng nhà c i cách vĩ đ i, còn Mooc găng, Mendel là nh ng k ph c v ch nghĩa t b n vì thuy t gen di truy n. K t qu , nhà di truy n h c thiên tài Vavilop đã ph i t sát, còn n n di truy n h c n c Nga thì l n b i, đ l i m t v t nh đau đ n trong đ i sự ng khoa h c xã h i Xô Vi t. Đó là v ng y khoa h c l n nh t trong l ch s nhân lo i. Chính tr hóa giáo d c cũng ch đ ra nh ng chi n binh đánh bom t sát, ch không đ ra nh ng công dân xây đ ng t ng lai.

Hội Nhà văn không ph i là dàn h p x ng đ hát theo cái g y ch huy của ng i nh c tr ng. Nó là lãnh đ a của nh ng t duy và sáng t o cá nhân, nó là m t t ch c xã h i ngh nghi p t

nguyên nhân của các nhà văn lý thuyết mới về thơ quốc và nhân dân trên hết.

Nhà văn viết theo mệnh lệnh của trái tim, mà trái tim nhà văn thuộc về thơ quốc và nhân dân. Anh ta là thi sĩ và đáng nguyên nhân của nó thỏa mãn thơ quốc và dân tộc. Còn khuyến khích chính trị tùy thuộc quy định của chính sách của nhà văn. Hãy để con người Văn tung vó trên cánh đời ngất ngát của thơ do” (“Về Hội nhà văn của chúng ta” của Mai Vũ, in trên website Trán Nháng ngày 11-7-2010)

Tiếp nối ba nhà văn trên, chúng tôi xin mời quý vị đọc bài thơ “Bài ca số thật” của chúng tôi (Trán Mánh Háo) đã in trên báo Tuổi trẻ số 11-7-1987

BÀI CA SỐ THẬT

Số thật của tôi
Số thật của anh
Số thật của chúng ta
Số thật của mọi người?
Nhân loại có bao nhiêu
Số đời trả làm quan tòa phán xét
Bru-nô là trái đất và tròn
Mà chân lý nghìn sau còn trơ giá
Nhà văn đời sống và đi tìm số thật
Trong câu hát có một hồi niệm cũ
Có con nghệ sĩ đứng đình công để các tri thức vua
Có thơ ng Bám chỉ ng tin là háa hảo
Cái quát mô không để phú ông là
Vua Hùng à! Người đi tìm số thật
Báng cách ngày đứng năm xưa ng ruáng cày báa
Bao tri thức của đời vì nó nói đời
“Muán nói gian làm quan mà nói”
Số thật giữa trong nhà dân đen
Số thật trong vát vá dĩ nhiên ăn mày đứng đường xó chợ
Số thật làm anh hùng, chú mõ
Số thật như nàng Thơ Kín oan khiên
Số thật trên vào ngángôn, ngán ngá số m truyán
Số thật có khi mất n Xuáy Vân mà giữ đời
Số thật chỉ là lá đa bay qua bao nhiêu đời
Bay về đây trên nái can qua

Con vua thật thật quét chùa sãi à!
Vĩnh biệt chú Cuội
Vĩnh biệt thành tích ma, báo cáo láo thành thật
Bên hình thức gì sai tên số vật
Ngươi đối phó nói là no
Vật đồ sao là kêu là mất?
Ngươi tù mang nhân hậu đi do!
Vĩnh biệt khái niệm quét vôi và kẻ ngạo mạn của số
Đeo đồ c dính trên đầu môi chót lưỡi
Vĩnh biệt những bóng ma cũ hời
Những cái đồ xưa già cũ đi bên trong
Những con mất nhìn người bị bóng đi
Có những tia nắng mất trong lòng?

Tôi là người đi yêu số thật
Tôi nghe nên có lúc ù tai
Tôi nhìn nên chói mắt
Đeo mất của đi thay
Con đau đi những dòng sông quặn quặn!
Hết thóc và hết máu có bao giờ nói đi?
Bên nghìn năm dân tộc tôi
Đi tìm bên kia
Đến bên này của số thật
Đến mất con người hôm nay trên mặt đất
Đến của mất trong tay mất tia nắng mất trời...

Sài Gòn ngày 15-1-1987

Trần Mạnh Hào